

דאוד הוא במידה לא קטנה סמלו של מקום, הוא איש המקום. הוא מופיע בהרבה תמונות המספרות את סיפורנו... כאבני דרך בדרך ארוכה שבה עברנו כולנו מי יותר ומי פחות. דאוד היה מאוד פוטוגני והצלמים ידעו למצוא אותו בכל אירוע. בעשור למגל מתנוססת תמונתו כשהוא מסתכל במבט פילוסופי משהו על לוח המודעות שצמד ללוח סידור עבודה והכיתוב הפאטתי נוסח הימים ההם אומר לא פחות מ...: כי יום שחולף טומן בחובו את דמעת העבר ותקווה למחר... דאוד בחור צעיר שערו מנסות את מלוא הקודקוד שזוף, שפם, חולצה לבנה קצרה ששרווליה מקופלים בדיוק בגובה הנכון ובצורה שווה בדיוק כמו שצריך להיות, כמו שמכתיבה האופנה הקיבוצניקית של אז.. בדיוק "אחד משלנו". דאוד הוא, אחד מהחבורה אביר צריף חמש ונסיון הבנות של מחנות העבודה והגרעינים. דאוד הוא סמלו של מקום והחיק הפוטוגני שלו עם הבטן בחוץ... במעלה מדרגות חדר האוכל – מתנוסס לתפארת עד היום כאילו שאמר – תצחקו תצחקו יה צורצום.

דאוד עם הצחוקים הגדולים, דאוד מכסח הדשאים, הכיסחי כיסחי, דאוד ה"בן יהודה" של מגל בשפה הדאודית שהמציא, והמובנת רק לבני המקום. את מי שאהב הכתיר בכתרי המצאות של שמות שהתחלפו בין הזמנים, ואת מי ששנא על אחת כמה וכמה. אבל השמות והיצירתיות שמאחורי המילים הכל כך דאודיות הבטיחו לו מקום של כבוד באגדות המקום שאולי הגיע הזמן להתחיל לכתוב אותם. זוהי שפה שרק אנשי מגל, מתפוצצים ממנה ונהנים ממתקה ומעסיסיותה.

התקופה שבה מלך דאוד כמלך הקיבוץ הייתה קצרה, ימי תפארתו לא היו ארוכים אבל אליפותו כאלוף העורות (של הכבשים) ואלוף הלצ'ץ, ואלוף הזיתים, ואלוף השומרים, ואלוף הבנות של מחנות העבודה והגרעינים הצעירים, התקופה הזו ארכה כעשור וחצי. ואז באה הירידה. ההתדרדרות החלה, עם התלונות, והרגשתו שהכול בוגד בו ומותיר אותו

מחוץ למעגל. קשה היה לראותו בסבלו ועוד יותר קשה היה לשכנעו לראות את חצי הכוס המלאה.

הוא היה סממן של חבורה צעירה שחייתה כאן הוא בתוכה והיא בתוכו, יחד עימו וסביבו במקום שעוד די קשה היה לחיות בו ולהבין לאן מועדות פניו. עם השנים ההתבגרות וההזדקנות ירדה גם קרנו של דאוד.

אבל אנחנו באנו להזכיר חסד נעורים על לכתו עימנו כאן בארץ לא זרועה על היותו אחד משלנו על היותו איש המקום. יהי זכרו ברוך.

רילי.

דאודי! (3)

עצמת עיניך עוד טרם מותך. לא יכולת להמשיך ולהתמודד עם דהרת הזמן ועם המטלות שהוא הציב. נכנעת לו כי לא היה לך סיכוי נגדו. נגד הזמן.

אנחנו דיברנו על שינויים ואתה בחושיך החדים הבנת שאיזה רע מתקרב למולך. רגזת על כולם. חששת מכולם. העולם נעשה עבורך קר ועוין ולא מובן. עולם הגדול על מידותיך. עולם שלא עורר בך אמון.

פעמים רבות ראיתי אותך רץ פצוע בנפשך ובוכה, מחפש נפש קרובה ומובנת. מקור של חום, של ביטחון, של תקווה.

תמיד הגעת לרחל. רחל הייתה לך פיסת חיים בטוחה שנותרה לך. ואכן, היא שמרה עליך למרות הקושי הרב שהיה מנת חלקה.

אנחנו, הקהילה שלך, לא היטבנו עמך: לא נתנו לך יד. לא לימדנו אותך. לא טיפחנו אותך. שכחנו אותך בדרך ללא המלה. זה לא מלמד עלינו טוב. לא הפנמנו את הערך הקדוש כל-כך, ערך האדם. ועל כך אני מבקשת ממך סליחה ומחילה, כי חטאנו לך.

דאודי, ובכל זאת אני זוכרת אותך שמה, צוחק ומתבדח ושר על ירושלים בעונג רב ועיניך יוקדות אור.

אני זוכרת את אהבתך לטבע שהיה, בעצם, ידיך הקרוב ביותר: האדמה, השתיל, השקד, האגוז, הלימון ועוד ועוד.

אני זוכרת את גומות החן שלך מלאות החן.

אני זוכרת את: "אק-יא קיצי-קיצי, איך זכית, איך..." ובכלל את השפה שהייתה רק שלך ועד היום אנו מדברים בה.

דאודי, היית מאד חולה ונגאלת מיסוריך.

אני מבטיחה לך שאנו נזכור אותך על הדשאים, על הזיתים, בוחש קפה, שותל פרח, אומר פה ושם "אק-יא" או "ותיק" והכי הכי אוהב את רן, רוגית ורחל.

יהי זיכרך ברוך.

רבקה.

קאמפאניע פון דעם יידישן פארבאנד
פאר די יידישע קהילה אין ארץ ישראל

דאוד - מי שלא הכיר אותו הפסיד!

דאוד היגע לגרעין "אייל" כמצורף לקראת הוציאה לנחל כאינטגרציה
לקליטת נוער שלא מתנועת הצופים.

דאוד בלט כבר בפגישה הראשונה בחיובו, בפתיחותו ובחוש ההומור.
הוא תרם בדמותו הצעירית לחווי הגרעין ואמרי השמר המיוחדים שלו
הפכו לקלטה. התחבר לכולם ללא מחיצות.

דאוד היה הראשון שהזמין לביתו כל נקלט חדש במגל, כיבד אותו
ב"שקשוקה" המיוחדת שלו וכך עברו דרכו עשרות צעירים כשכל אחד
מקבל שם ייחודי - משובש משהו והופך להיות נן בית.

ביתו המולט בנייתו המטופחת והפורחת בשלל צבעים היה פתוח לכל.
אהבתו לצמח הבואה את מגל לחקים לו חממה פרטית ליד ביתו, שם
העביר את זמנו הפנוי וחילק בגאווה צמחים לכל דכפין.

אתרע מזלו והוא סיים את חייו רחוק מהמקום שכל כך אהב - זרק
עכשיו במותו שב הביתה לצוף המגלי שבה השאיר חותם ובה ינח לעד.

לכם - רחל, רן ורונית - דאוד היה בעל ואב, עבורנו היה חבר נאמן, סוג
לב, שתמיד העלה לנו את המורל.

וכך נזכר אותו.

חבריו - בהירה ודודו

1950

The first part of the report deals with the general situation in the country. It is noted that the economy is in a state of stagnation and that the government is unable to meet its obligations. The report also mentions that the population is suffering from poverty and that the government is unable to provide basic services.

The second part of the report deals with the political situation. It is noted that the government is corrupt and that the political system is a farce. The report also mentions that the people are demanding reform and that the government is unable to meet their demands.

The third part of the report deals with the social situation. It is noted that the people are suffering from ill health and that the government is unable to provide medical services. The report also mentions that the people are suffering from unemployment and that the government is unable to provide jobs.

The fourth part of the report deals with the international situation. It is noted that the country is isolated and that the government is unable to establish relations with other countries. The report also mentions that the country is being exploited by foreign powers.

The fifth part of the report deals with the future of the country. It is noted that the country needs a new constitution and that the government needs to be reformed. The report also mentions that the people need to be educated and that the government needs to provide basic services.

1950

1950

1950